

Az elfojtott traumákba merülés

Órási marketinggépezet építette fel a *Longlegs – a rém* című mozifilm érzékelésének hírét, egyes helyeken az év horrorjának lett belengetve **Osgood Perkins** alkotása. Kérdés, hogy ez a hadjárat jót tett-e a filmnek vagy sem?

A most ötvenéves Perkins nem először foglalkozik a szülő-gyermek kérdéskörrel filmjeiben, és talán ez nem is véletlen, ha tudjuk, hogy az író-rendező édesapja az az Anthony Perkins, aki Alfred Hitchcock *Psycho* című filmjével vált ismertté. Ebből következik az is, hogy a *Longlegs – a rém* kölcsönzött némi stílusjegyeket az 1960-as alkotástól.

De nemcsak Hitchcock híres alkotása volt hatással a filmre, sokan *A báránnyok hallgatnak*, a *Hetedik* vagy éppen a *Zodiákus* hatásait vélik felismerni tárgyalt filmünkben, nem ok nélkül.

Az alkotás promóciójának legnagyobb hibája talán abban rejlik, hogy az előzetesek más ígérnek, mint amit kapunk; nem feltétlenül állja meg a helyét a plázamozik közönségének körében. Bár a kritikai fogadtatása valóban pozitív volt, nem egy közönségfilmről beszélünk.

Történetünk középpontjában egy kezdő FBI-ügynök, Lee Harker (**Maika Monroe**) áll, akinek érdekes, már-már természetfeletti képességei, melyről ő mit sem sejt, felkeltik felettesei figyelmét, és rábíznak egy több évtizedes megoldatlan ügyet, amelynek kulcs-

karaktere egy *Longlegs* (**Nicolas Cage**) névre hallgató elkövető, aki ugyan leveleket hagy a tett helyszínén, de sosincs jelen a gyilkosságok elkövetésénél.

Harker megfejti a gyilkos által titkosírással írt leveleket, amelyeket tapasztalt társainak nem sikerült éveken át. Az egyébként kifejezetten zárkózott, magánakvaló, már-már autista jegyeket mutató ügynök a nyomozás előrehaladtával olyan elfojtott gyermekkori traumákkal kell szembenézzen, melyeket nem véletlenül ásott tudatalattija legmélyebb pontjára, és fel is merül a kérdés: Harker talán személyesen is

ismeri az elkövetőt. A nyomasztó édesanyját alakító **Alicia Witt**et is érdemes megemlíteni, akinek a film második felében kulcsszerep jut a rejtélyek megoldásának rögzös útján.

A mozgókép a végéhez közeledve egy olyan szálát is behoz a történetbe, ami nem segít a befogadónak, és feleslegesen rágja a szájába a rejtélyek megoldását, ami kellemetlenül rontja az addigi valóban egyedi élményt. Perkins zseniálisan játszik a képarányokkal, az émelyítő beállítások, a nyugtalanító zenék és a hirtelen gyorsaságú, kellemetlen képsorokkal bombázó bejátszások mind-mind arra készítetnek, hogy a néző vagy feszkelődjön a székében, vagy meg se merjen mozdulni. A film atmoszférája ugyanis az első pillanattól kezdve beszippan, és csak egy-egy gyengébb pillanatban ereszt el. Merthogy nem a látott dolgok az ijesztők, hanem pont ellenkezőleg: rengeteg olyan rövid snittet, pár másodpercig látható állóképet kapunk, amelyekkel kapcsolatban érezzük, hogy van mögöttük mondanivaló, de a vásznon mégsem történik semmi.

Üres terek baljóslatú zenével, amittől jumpscare-okat (sokkeffektusokat)

várna az ember, de nem kapja meg. Ez a folyamatosan fenntartott, soha be nem teljesedett feszültség az, ami lebénítja a nézőt. Valaminek történnie kellene, de ezt az ismeretlen érzést a rendező a fantáziánkra bízta.

Ám ha ezek a dolgok valakit idegesítenek, akkor maga a film is idegesítő lesz, története ugyanis eléggé ködös, a választokkal fukarul bánik, befejezése pedig nemcsak nyitottságot kíván, hanem még feloldást se nagyon ad. Hangulata, képei és bizonyos momentumai viszont sokáig velünk maradnak, bármennyire is nem örülünk mindennek.

A Longlegs – a rém teljesen mást ad, mint ahogy előzetesen számítanára az ember, így sokan csalódhatnak benne. A nyomozós szál nem tartogat nagy meglepetéseket, a hangulat ellenben egészen kivételes. Az operatóri munka kimagasló, a zene zseniálisan nyugtalanító. Nyomasztó és a bőrünk alá kúszón sötét történet ez, amelyben a legapróbbnak tűnő részlet is fontos lehet. Osgood Perkins filmje nem ajánlható mindenkinek, de igazi ínycséség arról a bizonyos ördögről, aki soha nem alszik.

Lencar Péter